

Arrest

nr. 263 723 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BELAMRI
Rue des Poulées 11
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BELAMRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 juli 2021 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 08.11.2020 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland of het land waar betrokkene is toegelaten.

De advocaat haalt aan dat betrokkene een zeer jong kind heeft dat nog borstvoeding krijgt (volgens een schrijven van 08.11.2020) en dat zij voor het kind zorgt terwijl haar man werkt. Bovendien zou betrokkene de psychologische steun van haar man meer nodig hebben sedert de geboorte van hun kind. Volgens de advocaat dient er ook rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven. Als laatste item wordt er verwezen naar de pandemie en dat het heel moeilijk is om te reizen en dus het D-visum te gaan aanvragen in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene vermoedelijk sedert 2016 of langer in België verblijft - dit vermoeden wordt versterkt door haar nationaal paspoort dat op 30.09.2016 werd afgeleverd bij het Marokkaans Consulaat te Antwerpen - en ondertussen met haar echtgenoot een gezin vormt wordt hier niet in vraag gesteld. Op basis van dit gegeven blijkt echter dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf. Nu beroept betrokkene zich op dit gezinsleven om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou kunnen rechtvaardigen. Het is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen of een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit legaal verblijf en is bijgevolg verantwoordelijk voor de gevolgen van haar keuze.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht.

Het jonge kind, geboren op 05.03.2020 is ondertussen meer dan een jaar oud en niets belet betrokkene haar kind mee te nemen naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot voorlopig verblijf aan te vragen zoals de wet voorschrijft en zo de borstvoeding niet te hoeven onderbreken. Zodoende is het hoger belang van het kind zeker ook in overweging genomen, want het is de moeder/betrokkene die steeds voor het kind zorgt terwijl de vader werkt.

De advocaat haalt ook aan dat betrokkene psychologische steun nodig heeft van haar man en in België dient te blijven om die ondersteuning van haar man te kunnen krijgen. Dit werd echter nergens in het dossier aangetoond met een medisch attest en kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De pandemie kan evenmin ingeroepten worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkene reeds lang voor het uitbreken van die pandemie het land had dienen te verlaten. Bovendien zijn de coronamaatregelen ivm reizen slechts van zeer tijdelijke aard en kan hieraan geen bestendig verblijfsrecht gekoppeld worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

A. In rechte

□ *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling.

Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

[...]

Artikel 12bis, §1 bepaalt dat:

[...]

□ *De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.*

B. Toepassing in casu

□ *Eerst onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM en 12bis van de vreemdelingenwet*

Aangezien bestreden beslissing stelt dat:

[...]

Terwijl, bestreden beslissing miskent het artikel 8 EVRM, evenals de motiveringsplicht en de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet door een onjuiste lezing te maken van deze bepalingen.

Verzoekende partij stelt vast dat het bestaan van een gezinsleven in het hoofd van de eiseres niet bestreden is.

De bestreden beslissing laat nochtans niet te begrijpen op welke grond de verwerende partij beschouwt dat haar beslissing, die een inmenging vormt in dit familieleven, gerechtvaardigd zouden zijn.

De beslissing wijst niet aan op basis van welk deel van het paragraaf 2 van het artikel 8 EVRM de inmenging gegrond is (openbare orde,...?).

Bovendien, indien deze inmenging een wettelijke doelstelling zou willen bereiken, maakt de verwerende partij geen analyse in concreto of deze inmenging evenredig is.

Zelf als er geen familieleven zou bestaan, vormt de bestreden beslissing een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de Belgische autoriteiten.

Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, komt het uit dat een verwijdering van het kind een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de lidstaten en bijgevolg en niet gerechtvaardigd inmenging in het recht op het familieleven van betrokkene en zijn kind.

Zodra een familiale band bestaat, verplicht het Hof aan de lidstaten om geen separatie op te heffen die niet noodzakelijk is om die band zo snel mogelijk herstellen. In het kader van internationale ontvoering van een kind, de arresten Neulinger et Shuruk of MacReady t. Tsj. Rep. (EHRM, 22 april 2010, nr 4824/06 et 15512/08). Zij wijst aan dat zij : « souscrit entièrement à la philosophie sous-jacente à [la] convention [de La Haye]. Inspirée par le désir de protéger l'enfant, considéré comme la première victime du traumatisme causé par son déplacement ou son non-retour, cet instrument entend lutter contre la multiplication des enlèvements internationaux d'enfants. Dans ce genre d'affaires, le caractère adéquat d'une mesure se juge à la rapidité de sa mise en œuvre. Les procédures relatives au retour

d'un enfant enlevé, y compris les procédures préalables ou l'exécution des décisions rendues à leur issue, exigent un traitement urgent, car le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles pour les relations entre l'enfant et celui des parents qui ne vit pas avec lui ».

Het Hof benadrukt de nood om snelle beslissingen te nemen:

« dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent » (Zie ook EHRM., Pini et autres t. Roumanie, nr 78028/01 et 78030/01, § 175, EHRM, Anakomba Yula c. Belgique, 10 maart 2009, n° 45413/07, §37).

Dit werd ook herhaald door het Hof in haar arrest K.A.B. t/ Spanje en het Hof concludeerde tot de schending van het artikel 8 EVRM. Zij stelde, betreffende de positieve verplichtingen ten laste van de lidstaten dat:

« pour être adéquates, les mesures visant à réunir le parent et son enfant doivent être mises en place rapidement, car le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles pour les relations entre l'enfant et celui des parents qui ne vit pas avec lui » [...].

Er bestaat bijgevolg een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de Belgische staat, zodat het artikel 8 EVRM geschonden werd.

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de uitlegging van de raadsman van de eiser betreffende de inmenging in het familieleven, wordt kennelijk de motiveringsplicht evenals geschonden.

Verwerende partij stelt inderdaad dat verzoekster en haar echtgenoot wisten dat zij in een precare verblijfsituatie zich bevond.

Dit element belemmert nochtans niet om te analyseren of een terugkeer in het land van herkomst een buitengewone omstandigheden vormt, in de zin dat die terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn.

Op basis van het arrest Nunez t. Noorwegen van het EHRM (nr 55597/09, van 28 juni 2011), komt het uit dat:

"The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.; Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Audrey Sheabasov c. la Lettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, § 68; Mitchell v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)".

Zelf als de eiseres haar familieleven in een precare verblijfsituatie zou hebben gesticht, bepaalt de voorgemelde rechtspraak van het EHRM dat de mogelijke schending van het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld moet zijn.

Het komt niettemin niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een concrete en zorgvuldige beoordeling van de inmenging in het familieleven heeft beoordeeld. De bestreden beslissing is enkel gemotiveerd op basis van algemene overwegingen.

Bovendien, blijkt de verwerende partij geen rekening te houden met het belang van het kind, om samen met zijn twee ouders te groeien. Het kind is zeker niet verantwoordelijk van de precare situatie van zijn moeder.

De bestreden beslissing, die de schending van het familieleven van de eiseres niet in concreto heeft geanalyseerd, heeft bijgevolg het artikel 8 van EVRM geschonden, samen gelezen met de motiveringsplicht.

Door niet te analyseren om de aangeroepen elementen buitengewone omstandigheden zouden vormen, miskent evenals de bestreden beslissing het artikel 12bis van de vreemdelingenwet, die de vreemdeling

in illegaal verblijf toelaat om zijn aanvraag tot verblijf vanuit België in te dienen, indien zij buitengewone omstandigheden kan invoeren.

Door dit artikel te interpreteren als niet toelatend om een aanvraag in illegaal verblijf te kunnen indienen omdat de vreemdelingen zijn familieleden in een precarie situatie zou hebben gesticht, beperkt de verwerende partij onwettig het toepassingsgebied van deze bepaling;

- *Tweede onderdeel: schending van motiveringsplicht en het artikel 12bis van de vreemdelingenwet*

Aangezien bestreden beslissing stelt dat:

“De pandemie kan evenmin ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkene reeds lang voor het uitbreken van die pandemie het land had dienen te verlaten. Bovendien zijn de coronamaatregelen ivm reizen slechts van zeer tijdelijke aard en kan hieraan geen bestendig verblijfsrecht gekoppeld worden”.

Terwijl de bestreden beslissing maakt een onjuiste lezing van de notie van buitengewone omstandigheden en miskent het artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1 stelt inderdaad:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter in dienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die « rendent impossible on particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000).

Het artikel 12bis van de vreemdelingenwet, wijst aan dat de buiten omstandigheden zijn deze die verhinderen, en niet “hebben verhinderd”, om terug te keren.

Deze omstandigheden, die voorwaarden voor de ontvankelijkheid vormen, moeten bijgevolg geanalyseerd worden op het moment van de indiening van het verzoek. Ze zijn niet de omstandigheden die, voor de indiening van het verzoek, hem hebben verhinderd om terug te keren.

In casu, heeft de eisende partij blijkbaar aangewezen dat de COVID-19 pandemie is een element dat, op het moment van de indiening van het verzoek, op 6 november 2020, haar verhindert om terug te keren. Het wordt per se niet betreden dat op dat moment de grenzen gesloten waren en dat de eiseres over geen andere alternatieve beschikt om haar aanvraag tot verblijf vanuit Belgisch grondgebied, gezien om dat moment zij niet in staat om in haar land herkomst terug te keren.

Dat deze grenzen mogen in de toekomst heropend zijn is hypothetisch. Dat de coronamaatregelen tijdelijk zouden zijn is zeer relatief, gezien de huidige pandemie al meer dan één jaar duurt.

De bestreden beslissing is bijgevolg door een gestereotypeerd motivering omkleedt en miskent de notie van buitengewone omstandigheden inhoudend in het artikel 12bis van de vreemdelingenwet.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent en overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is dan ook bereikt. Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn, nu de door haar aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduurd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober

2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster stelt dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenote van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldoen aan bepaalde voorwaarden.

De relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...]

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 3bis. [...]

§ 4 In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.

§ 5 [...]

§ 6 [...]

§ 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dus dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, zijn of haar aanvraag in beginsel moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem of haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij of zij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu beriep verzoekster, als echtgenote van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht, zich in haar aanvraag op deze laatste bepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen diende verweerder bijgevolg na te gaan of verzoekster aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.2.3. In een eerste onderdeel van haar middel geeft verzoekster aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing waarbij haar gezinsleven in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dit onderdeel van het middel dient mede te worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven in België met haar echtgenoot en hun pasgeboren kind. Dit gezinsleven wordt door verweerder in de bestreden beslissing op zich niet betwist. Ook de Raad ziet geen reden om dit gezinsleven in vraag te stellen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Het betoog van verzoekster dat ten onrechte geen motivering overeenkomstig het tweede lid van dit verdragsartikel is voorzien, kan dan ook niet worden bijgetreden. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van

internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In haar aanvraag beriep verzoekster zich, specifiek wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, op de jonge leeftijd van het gemeenschappelijke kind dat zij heeft met haar echtgenoot. Het kind werd geboren op 5 maart 2020. Zij wees erop dat zij de dagelijkse zorg voor het kind op zich neemt, nu de vader werkt en deze niet voor het kind kan zorgen. Zij wees erop dat zij borstvoeding geeft aan haar kind. Zij voerde nog aan dat zij de psychologische steun van haar echtgenoot nodig heeft, *“gezien de verstoring dat de aankomst van een kleine baby vormt”*. Zij wees op het hoger belang van het kind en het recht op een familieleven.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster rekening heeft gehouden met het gezinsleven in België en in dit verband een belangenafweging heeft doorgevoerd. Verweerder wijst erop dat de buitengewone omstandigheden geval per geval moeten worden onderzocht en verzoekster hiervoor moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst, om de aanvraag voor een toelating tot verblijf daar in te dienen. Zoals reeds werd aangehaald, geeft verweerder op zich niet aan het bestaan van een gezinsleven in België te betwisten. Hij wijst er wel op dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf en dat het enkele gegeven dat verzoekster is gehuwd haar niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Verweerder wijst er vervolgens op dat het kind van verzoekster, geboren op 5 maart 2020, intussen meer dan één jaar oud is. Hij stelt dat niets verzoekster belet om haar kind mee te nemen naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag voor een toelating tot verblijf in te dienen zoals de wet voorschrijft. Zo hoeft de borstvoeding niet te worden onderbroken. Hij merkt nog op dat het verzoekster is die steeds voor het kind heeft gezorgd terwijl de vader werkt. Verweerder acht de genomen beslissing om voormelde redenen niet strijdig met het hoger belang van

het kind. Ook motiveert hij dat verzoekster nergens concreet aan toont met een medisch attest dat zij psychologische steun van haar man in België nodig zou hebben.

Aldus blijkt dat verweerder wel degelijk een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd, dit aan de hand van de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen. Hij heeft hierbij ook het hoger belang van het kind beoordeeld. Verzoekster kan in deze situatie niet zonder meer betogen als zou geen concrete analyse hebben plaatsgevonden. Het komt haar toe met concrete argumenten aan te tonen dat de doorgevoerde beoordeling en belangenafweging onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk waren.

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden *“met de uitlegging van de raadsman [...] betreffende de inmenging in het familieleven”*, maar uit wat voorafgaat blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen van het gezinsleven zoals aangehaald in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in de aanvraag. Verzoekster blijft ook in gebreke te verduidelijken met welke uiteenzetting alsnog ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster betoogt vervolgens dat het gegeven dat het gezin werd gesticht in precair verblijf niet belemmert dat diende te worden nagegaan of er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat ook in deze situatie een concrete beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden. Dit betoog kan op zich worden aangenomen, al moet hierbij worden opgemerkt dat de vaststelling dat het gezin geheel tijdens het illegale verblijf van verzoekster werd gesticht wel degelijk ook een relevant gegeven is dat in de belangenafweging in rekening mag worden gebracht. Meer zelfs, het EHRM stelt duidelijk dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verweerder kon dit gegeven met andere woorden wel degelijk betrekken in zijn beoordeling en hieraan een zeker gewicht toekennen.

Verzoekster doet verder onterecht uitschijnen als zou verweerder zich hebben beperkt tot het wijzen op het gegeven dat het gezin werd gesticht tijdens haar illegale verblijf en geen verdere belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Er is wel degelijk nagegaan of verzoekster in haar aanvraag de vereiste uitzonderlijke omstandigheden aanbracht die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag alsnog in België kan worden ingediend omwille van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, en dit aan de hand van het door verzoekster ingeroepen hoger belang van het kind en de ingeroepen psychologische afhankelijkheid van verzoekster van haar echtgenoot in België. Nergens wordt hierbij het precair verblijf van verzoekster toegeschreven aan het kind. Het is evenwel nog niet zo dat het enkele gegeven van de geboorte van het kind maakt dat automatisch buitengewone omstandigheden zouden moeten worden aanvaard. Verzoekster houdt onterecht voor als zou geen concrete belangenafweging in het licht van het ingeroepen artikel 8 van het EVRM hebben plaatsgevonden. Het kwam ook aan verzoekster toe om haar aanvraag op dit punt met de nodige nuttige gegevens te staven. Alle door verzoekster in de aanvraag aangebrachte gegevens zijn wel degelijk in rekening gebracht, zodat zij niet aan toont dat het onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden. Er wordt hierbij wel degelijk ook ingegaan op de individuele situatie – zoals de vaststellingen dat het kind borstvoeding krijgt, dat verzoekster de dagelijkse zorgen voor het kind draagt gelet op de tewerkstelling van haar man en dat geen attesten voorliggen die wijzen op een psychologische afhankelijkheid van verzoekster van haar man – zodat verzoekster ook geenszins kan worden gevolgd in haar betoog dat er enkel sprake is van algemene overwegingen.

Verzoekster betoogt nog dat volgens haar geen rekening is gehouden met het belang van het kind om samen met zijn beide ouders op te groeien. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoekster in haar aanvraag hieromtrent geen specifiek betoog ontwikkelde. Verder moet worden herhaald dat de bestreden beslissing enkel handelt over de vraag of verzoekster de aanvraag in België kan indienen, of dat zij de reguliere procedure dient te volgen en de aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Dit maakt dat de bestreden beslissing hooguit een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft en maakt dus niet dat het kind zonder zijn beide ouders zal moeten opgroeien. Deze beslissing verhindert verzoekster (en haar kind) geenszins om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen waarom een dergelijke tijdelijke scheiding niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn, werden niet aanvaard. Verzoekster toont niet aan dat verweerder hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij geeft zo ook niet aan dat tijdens de tijdelijke scheiding via de moderne communicatiemiddelen geen nauwe contacten kunnen worden onderhouden en de echtgenoot bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes niet op bezoek kan komen. Het is ook geenszins kennelijk onredelijk waar verweerder hierbij oordeelde dat niet blijkt dat de belangen van

het kind ernstig dreigen te worden geschaad. Nu het kind nog zeer jong is en nog niet naar school gaat, blijkt niet dat het kind verzoekster niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Verzoekster geeft ook zelf aan dat zij het is, en niet haar echtgenoot, die de dagelijkse zorgen draagt voor dit kind.

Verzoekster wijst nog op rechtspraak van het EHRM dat het van belang is om snel een beslissing te nemen in zaken waarin een kind niet samenwoont met een ouder, zeker als het een zeer jong kind betreft. Een aanvraag tot gezinshereniging die overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet vanuit het buitenland wordt ingediend is evenwel aan duidelijke termijnen gebonden. Zo volgt uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat wanneer een verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag wordt getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen, die de voorliggende zaak niet direct doet vermoeden nu het gezinsleven of huwelijk niet wordt betwist, is een verlenging van de behandelings-termijn mogelijk, met tweemaal drie maanden. Op geen enkele wijze toont verzoekster aan dat verweerder deze termijnen niet zou respecteren of dat deze termijnen in haar geval kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekster verduidelijkt ten slotte niet op welke wijze de aangehaalde rechtspraak inzake internationale kinderontvoering relevant is in haar situatie. De bestreden beslissing vraagt verzoekster geenszins haar kind te ontvoeren naar het buitenland zonder toestemming van de vader.

De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar gezin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Een miskenning van het hoger belang van het kind wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoekster betoogt nog dat er sprake is van een miskenning van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet waar dit artikel volgens haar wordt geïnterpreteerd *“als niet toelatend om een aanvraag in illegaal verblijf te kunnen indienen omdat de vreemdeling[...] zijn familieleven in een precare situatie zou hebben gesticht”*. Zij stelt hierbij ook dat niet is onderzocht of de ingeroepen elementen buitengewone omstandigheden zijn. Hierdoor wordt het toepassingsgebied van dit artikel volgens verzoekster onwettig beperkt. In dit verband herhaalt de Raad dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het stellen dat het gezin werd gesticht in illegaal verblijf. Hij heeft hierop wel gewezen in het kader van de doorgevoerde belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, wat is toegelaten, nu dit een van de relevante aspecten betreft. Daarnaast heeft wel degelijk ook een concrete beoordeling plaatsgevonden of de ingeroepen elementen kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verweerder heeft evenwel geoordeeld dat verzoekster niet heeft kunnen overtuigen dat haar situatie wordt gekenmerkt door omstandigheden die het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag via de procedure vanuit het buitenland in te dienen. Hiermee blijkt geen incorrecte interpretatie of toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Het is verder aan verzoekster om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of de ingeroepen elementen kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Zij blijft op dit punt in gebreke.

2.2.4. In een tweede onderdeel van haar middel bekritiseert verzoekster de motivering dat de huidige coronapandemie niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Deze motivering komt hierop neer dat verweerder stelt dat verzoekster reeds lang voor het uitbreken van deze pandemie het land had moeten verlaten en verder dat de coronamaatregelen in verband met reizen slechts van zeer tijdelijke aard zijn.

Verzoekster kan op zich worden bijgetreden dat het motief dat zij reeds lang voor het uitbreken van de pandemie het land had moeten verlaten op zich geen afdoende antwoord is op de vraag of er sprake is van buitengewone omstandigheden overeenkomstig artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster correct aangeeft, moet hiervoor immers worden nagegaan of er gelet op de coronapandemie actueel concrete omstandigheden spelen die het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken haar aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Evenwel heeft verweerder eveneens opgemerkt dat hij op dit vlak geen buitengewone omstandigheid aanvaardt, omdat de coronamaatregelen in verband met reizen slechts van zeer tijdelijke aard zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, moeten de buitengewone omstandigheden niet zozeer worden beoordeeld op het moment van het indienen van de aanvraag, maar wel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Op dat ogenblik blijkt niet dat de grenzen nog waren gesloten of er nog noemenswaardige reisbeperkingen waren. Verzoekster maakt zulks alleszins op geen enkele wijze aannemelijk, zodat niet kan worden vastgesteld dat het incorrect of kennelijk onredelijk was waar er in de bestreden beslissing op werd gewezen dat de coronamaatregelen in verband met reizen slechts van zeer tijdelijke aard zijn en deze bijgevolg nog niet van aard blijken te zijn om verzoekster te verhinderen haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Ook in haar aanvraag beperkte verzoekster er zich trouwens toe op een zeer algemene manier te wijzen op de sluiting van de grenzen, zonder dit concreet aan te tonen of hieromtrent stukken voor te leggen. De Raad merkt nog op dat verweerder enkel heeft geoordeeld dat de coronamaatregelen in verband met reizen van zeer tijdelijke aard zijn, niet dat de coronamaatregelen in het algemeen slechts van zeer tijdelijke aard zijn.

Een incorrecte toepassing van het begrip "*buitengewone omstandigheden*" of een onzorgvuldige of kennelijk onredelijk beoordeling kan andermaal niet worden vastgesteld.

2.2.5. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS